

forlange, at man vil give Regjeringen nogen Tid til at indgive Foreskillingen til Hans Majestæt Kongen, og at man ogsaa vil give Hans Majestæt nogen Tid, nogle Timer til at tage Spørgsmaalet under Overveielse. Det vil efter min Mening fra denne Side betragtet være rigtigt og kun en simpel Billighed, om man stemmer mod alle Endringsforslagene, ogsaa mod Banen til Silkeborg, som jeg paa det Bestemteste maa fravaade.

Nimestad: frafaldt Ordet.

Oppermann: Det er kun en kort Bemærkning, jeg har at gjøre, og som jeg maa udbede mig Thingets Opmærksomhed for. Der er Folk, som mene, at vi helst ingen Jernbane skulle have i Sylland eller i alt Fald helst saa lidt som muligt, og jeg kan forstaae, at Tverbanen i saadanne Folks Dine kan vinde en hidtil ukjendt Skjønhed, naar den sammenholdes med en Længdebane. Jeg er glad ved, at for at bruge et ofte brugt Udtryk, den Rile, som man forsøgte at drive ind i Jernbaneforslaget i Form af en Hedebane, væsentlig er forfalden, men jeg skal ikke nægte, at medens jeg har det bedste Haab om, at vi ikke ville komme ud af Tridserne, før den Bane, der er foreslaaet under Nr. 3, er bygget, seer jeg dog i Diebliffet i dette Forslag en Rile, som jeg er meget bange for. Jeg vil henlede Opmærksomheden hos de ærede Medlemmer af Thinget, som ønske Jernbaneanlæg, paa, at denne lille Rile i Diebliffet ingenlunde er uvigtig; thi naar man navnlig med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) vil urgere de finansielle Farer, Fremtiden kan frembyde, saa forekommer det mig, at man maa være dobbelt forsigtig med at fordre Anlægget forbyret med 1 Million eller saa omtrent for disse 2 Mill.

Tscherning: For at der ikke skal være nogen Misforstaaelse med Hensyn til min Opfattelse af den hele Sag, maa jeg erklære, at Tverbanen som Tverbane ikke for mig staaer det Allermindste heldigere eller bedre, end den nogenfinde har staaet, og dernæst, at jeg uden Tvivl er den Allersørste, baade her i Thinget

og udenfor Thinget, der nogenfinde og allerede for mange Aar siden har bragt Nødvendigheden af en Jernbane i Sylland paa Bane, og en saadan anseer jeg endnu bestandig for helbig, naar den udføres paa en helbig Maade. Naar jeg her i dette Diebliff gjør Modstand, saa er det, fordi vi ved Forslaget, som det foreligger, ikke blive frie for Tverbanen, men den bliver kun saameget dyrere, og vi faae i Forbindelse dermed en Længdebane, der, skjøndt bygget ret billigt, ved sin uheldige Retning kun kommer til at betjene en meget ringe Deel af Landet. Naar den ærede Minister klager over, at man ved at stemme for disse Endringsforslag indskrænker Tiden for Regjeringen, saa veed jeg ikke. Nogen her i denne Sal, der har saa megen Skyld i, at Tiden bliver knap, som den ærede Minister selv. Havde han bidraget alt Sit til at fastholde Loven i den Skikkelse, den havde, da den sidst kom her fra Folkethinget, saa havde han vundet adskillige Dage, og det forekommer mig derfor, at han er den, der senest er kaldet til at klage over, at Tiden gaaer tabt, og det forekommer mig ikke, at dette er en Grund, der kan bringe de ærede Medlemmer, som sætte Priis paa at faae Forandringer tilveiebragte, til ikke at stemme for disse Forandringer.

Indenrigsministeren ad interim: Naar vi tale om Tiden, forekommer det mig dog rigtignok, at den ærede Rigsdagsmand kunde have begyndt med Folkethinget og sagt, at naar det havde fastholdt Regjeringens Forslag, saaledes som det fra først af forelaa, vilde der have været sparet endnu mere Tid; man bør være billig. Der er en Ting, som jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand vel at overveie, nemlig den, at naar vi nu, hvad der kunde være ret passende, skulde tage disse sidste Behandlinger med Jernbanefart, saa kan Mindretallet faae Indflydelse og kan forhindre en Behandling med extraordinairt Varsel; og at Mindretallet ikke altid ere saa overordentlig ængstelige ved at gjøre deres Indflydelse gjældende, troer jeg, Erfaringen har lært os; de tage undertiden ikke i Betænkning at sætte en Forsamling ud af Stand til at tage Beslutning, de tage heller ikke i Betænkning ved at for-